

Вече стъсѣмъ тъмно.... Ний забѣлѣваме, че мъглата която стояше нѣколко дена и толкозь желателната за дѣлото на сегашната нощъ, почнува да се распръснува. На небето блѣщукать нѣколко звѣзди, мѣсяцътъ се пробива чрѣзь сребърнитѣ пѣри.

— Лошо....

— Въ десѣтъ часътъ не бива да почнуваме.... Трѣбва о-жоло дванайсетъ. Навѣрно ще потъмнѣе тогава.

Полковникътъ командиръ, Пашинъ, най-много отъ всич-китѣ са суети.

Заобикаля траншеята. Солдатитѣ, които трѣбва да вър-вятъ, вече събрани въ три пункта. Но часътъ още едина-десѣтъ и свѣтло твърдѣ много. Туманътъ, като че нарочно са распръсна....

Траншеята са покриваше като въ мъртво мълчание. На лицата нѣщо си кахърно, людитѣ обезкуражени....

И нѣма да повѣрвамъ, щото на душата на когото и да е да не бѣше мѣчно. На Скобелева мѣчно, на всичкитѣ мѣчно. „Нуждно“ е, за това и отивать.

— Е, дѣца, время е.... Глѣдайте, юнаци да бѣдете.... чува са шептеннето на Скобелева. Сега азъ ще видя какъ по-добръ ще излѣзе отъ бруствертъ ли или отъ фланговетѣ.

И скобелевъ са промъкнува чрѣзь бруствертъ. Всичко тихо у турцитѣ, само обичнитѣ распръснати гърмежи.... Скобелевъ прѣминѣ прѣзь всичката линия и влѣзе въ тран-шеята отъ лѣвийтъ ѝ флангъ.

— Не, прѣзь бруствертъ по-добръ. Е, съ Богомъ!..

Двадесѣтъ пѣтъ душъ отъ авангардътъ са вижкнувать тамъ.

Една частъ отъ отрядътъ прѣминава бруствера въ дру-го мѣсто, останалитѣ отдѣсно са присѣдиняватъ къмъ тѣхъ.

— Глѣдайте, дава послѣдната заповѣдъ Скобелевъ: — задъ бруствертъ да са наредите въ една линия, тъй що-то лакетъ до лакетъ да е, щото солдатинътъ да чувствува другаря си. (Като воененъ психологъ, той разбираше всич-кото ободряюще значение на този приемъ.)

Всичко тихо тамъ задъ бруствертъ. Тѣ сж са смѣл-чели са вижда. Спираме са на банкетътъ, вторачваме по-глѣдитѣ си подалечъ.... не, ето ги, тѣ са движатъ напредъ въ разбърканна линия.... Минутитѣ, мгновенията или часоветѣ изминаватъ?.... Всичката душа прѣминѣла въ очитѣ и уши-тѣ.... Само виждашъ и чувашъ, като чувствовашъ, че вѣтрѣ е всичко умрѣло.